

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., Č., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/107/2004 a jeho rozsudkom z 11. marca 2008 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/64/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2011 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/107/2004 a jeho rozsudkom z 11. marca 2008 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/64/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že sťažovateľka bola v namietaných konaniach pred súdom ako poškodená ich stranou. V sťažnosti poukazuje na pochybenia, ktorých sa podľa jej názoru mali dopustiť okresný súd a krajský súd, čím malo dôjsť aj k porušeniu jej v sťažnosti označených práv. Sťažovateľka namieta najmä nedostatky v znaleckom dokazovaní a v hodnotení dôkazov, v dôsledku čoho okresný súd a krajský súd mali dospieť k nesprávnym záverom, pričom namieta aj „*dĺžku a priebeh konaní*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil „*porušenie základného práva poškodenej na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aby zrušil právoplatný rozsudok 3 T/107/2004 s odvolacími uzneseniami a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie*“.

V súvislosti s „*dĺžkou a priebehom konaní*“ sťažovateľka požaduje priznať finančné zadosťučinenie v sume 700 € a napokon žiada, aby jej v konaní pred ústavným súdom bol ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/107/2004 a jeho rozsudkom z 11. marca 2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/64/2008 a jeho uznesením z 26. novembra 2008.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T/107/2004 z 11. marca 2008 krajský súd uznesením č. k. 2 To/64/2008-288 z 26. novembra 2008, pokiaľ ide o výrok o náhrade škody sťažovateľke, zrušil, pretože sťažovateľka pri svojom výsluchu v prípravnom konaní uviedla, že sa nepripája do konania s nárokom na náhradu škody, čo okresný súd v rozsudku nerešpektoval. Krajský súd v označenom uznesení ďalej uviedol, že okresný súd mal podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 rozhodnúť tak, že sťažovateľku ako poškodenú s jej nárokom na náhradu škody do konania nepripustí. Krajský súd preto, ako už bolo uvedené, zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T/107/2004 z 11. marca 2008 v časti výroku o náhrade škody ako oddeliteľnú časť rozsudku, čím napravil pochybenie okresného súdu.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že napadnuté konanie právoplatne skončilo 26. novembra 2008, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu č. k. 2 To/64/2008-288 z 26. novembra 2008.

Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 15. júna 2011, teda nepochybne so značným časovým odstupom po uplynutí lehoty ustanovenej na jej podanie v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd ju odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na oneskorenosť sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby sa ústavný súd zaoberal vecnými výhradami sťažovateľky voči postupom súdu prvej i druhej inštancie, ktoré tvoria podstatnú časť odôvodnenia jej sťažnosti.

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu, mohla byť táto časť sťažnosti odmietnutá aj z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie s poukazom na princíp subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhodujú všeobecné súdy, pričom v danej veci postup a rozsudok okresného súdu preskúmal krajský súd v odvolacom konaní.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011